

Marryat at vænne sine Elever mere og mere til Selvstudium, og saa fortræffelig havde hendes hele Opdragelses- og Undervisningsplan virket paa de unges Sind, at deres Frigørelse fra Skolestuen kun blev en ny Spore til ivrigere Tilegnelse af Kundskab.

Undervisningen i Sprog forsattes dog under dygtige Læreres Vejledning, efter at Annie var vendt tilbage til sin Moder i Harrow, og da hun var særlig musikalsk begavet, lagde hun sig med Iver efter Musik, vejledet af Harrowskolens udmærkede Musiklærer. Det var især klassisk Musik, der tiltalte hendes og hendes Moders Smag, og der var næsten ikke én af Bachs Fugaer eller Bethovens Sonater, hun ikke mestrede, mens af lettere Musik Mendelssohns »Lieder« var hende den kæreste. Smaa musikalske »Soiréer« var en Yndlingsfornejelse i Harrow. Annies flinke Fingre og fine Øre gjorde hende til en velkommen Gæst ved disse Sammenkomster.

Harrow var i det hele en livlig og fornøjelig By at leve i for en ung livsglad og begavet Pige som Annie. Hun havde allerede i Omgangen med sin Moder rystet en Del af den kalvinistiske Verdenfor-sagelse af sig og tog sin Del af de Fornøjelser, der tilbød sig.

De fleste af de unge Studerende fra Oxford og Cambridge kom til Skolen i Harrow som Underlærere. Paa Ballerne, Croquetpladserne og ved Bueskydningerne var de fortræffelige Kavallerer, hvem det var en Fornøjelse baade at tale med og tage mod Kur af.

Faa unge Piger har haft en lysere og lykkeligere Ungdom end hun. Godt og vel den halve Dag tilbragte hun med alvorlige Studier, Aftenerne i oplivende Selskabelighed eller stille Hjemmeliv sammen med sin Moder — og det ene var hende ligesaa kært som det andet. Moderens uophørlig skærmende Omhu holdt enhver af det daglige Livs smaa Ubehageligheder borte fra den forgudede Datter, hun tog alle Byrderne selv og sørgede for, at alle Glæderne blev Annies. Og det var ofte tunge Byrder, den lille energiske Kone havde at bære. Udgifterne til Sønnens Skole- og Universitetsliv var meget betydelige, og tit kneb det haardt for hende at skaffe de nødvendige Penge til Veje. Dertil kom, at den Sagfører, der besørgede hendes Pengevæsen, og paa hvis Hæderlighed hun fuldt ud stolede, systematisk bedrog hende. Om alt dette anede Annie intet. Hvad hun behøvede var altid tilrede. Skulde hun paa Bal, laa al Ting parat fra øverst til nederst, naar Tiden kom, hun skulde klæde sig paa. Var det en Bog, hun ønskede, den skaffedes til Veje, næsten som kom den af sig selv. Bad hun om Lov til at maatte hjælpe Moderen med en eller anden Ubetydelighed, blev hun sendt bort til sine Bøger eller sine Fornøjelser med et Kys og en Forsikring om, at Moderens største Glæde var netop at have lidt Ulejlighed med sin »Skat«.

Og Annie tog mod alt, med glad Taknemmelighed, nød al den Lykke, disse Aar skænkede hende, uden at drømme om, at Livet kunde være andet end lutter Solskin.

Hendes Læsning var hovedsagelig af religiøs Indhold. Det var Kirkefædrene, hun studerede, og Modsætningen mellem den kolde, kalvinistiske Lære, hun var opdraget i, og den første kristne Kirkes Læresæt-

ninger var en Tidlang nærvædet at drive hende over i Katolicismen. Hun begyndte at faste — til stor Misfornejelse for Moderen, der brød sig langt mere om hendes Sundhed end om hvilken som helst af Kirkens hellige Fædre — at bruge Korsets Tegn og hver Uge at gaa til Herrens Bord. Men saa faldt andre Forfatteres Værker hende i Hænde, navnlig Pusey og hans Medarbejdere, der hævdede, at den kalvinistiske Gudsdyrkelse uden Anstod kunde knyttes til Martyrernes og Bekendernes Kirkeskikke, og dette tilfredsstillede hende foreløbig.

Paa dette Tidspunkt var Biblens Ord hende den højeste og uantasteligste Sandhed, Apostlene var Kristi ufejlbarlige Sendebud, Clemens, Polykarp og Barnabas selve Apostlenes egne Disciple. Hun havde ingen Anelse om fromme Bedragerier, om Skrifter, der falskelig tillægges højt ansete Navne, om vitterlige Forfalskninger. Hun læste den Gang fuldstændig ukritisk med begejstret Tro og blind Tillid — uden dette havde det rimeligvis været umuligt for saa ung et Hoved at komme gennem al denne kirkefaderlige Kedsommelighed. Men denne hendes tidlige Læsning har senere været et af hendes bedste Vaaben i sin Strid med Kristne, der ikke kendte deres Religions Literatur saa godt som hun.

Til al denne kristelige Læsning føjede hun nu og da nogle videnskabelige Værker, men kun i højst begrænset Antal. Den aandelige Atmosfære, der omgav hende, var mere æstetisk end videnskabelig. En Oversættelse af Plato voldte hende stor Nydelse, ligesaa Iliaden. Dante og af engelske Digtere Sheridan og Milton var hendes Yndlingsforfattere. Dameromanerne var hende strengt forbudte. Hendes Moder betragtede disse tre Bind tykke Kærlighedshistorier som usund Læsning for unge Piger og gav hende Walter Scott og Kingsley som lettere Føde. I Theatret vilde hun ikke have Datteren, men gode Koncerter besøgte de, naar Lejlighed gaves.

(Fortsættes)

Theateroversigt.

II.

Det kgl. Theater.

De to Skuespilnyheder, som det er lykkedes vor første Sceno at opføre i den forløbne Del af Sæsonen, ere *Ejnar Christiansens* »Generationer« og *Gunnar Heibergs* »Kong Midas«.

Det førstnævnte Stykkes Forfatter skildrer Brydningerne i et gammeldags Hjem mellem den unge Kandidat, som hylder radikal Fremtidspolitik og moderne Anskuelser om Kjærlighed og Moral, og hans Fader, der er saa reaktionær, som gamle Generaler plejer at være. Ejnar Christiansen sidder inde med stor teknisk Færdighed; han forstaar at skrive en Replik, saa den lyder naturtro i Skuespillerens Mund, men han behandler altid sine Æmner overfladisk, han trænger aldrig til Bunds i dem, uddyber dem aldrig. Der har da heller aldrig været nogen Udvikling at spore i hans Produktion. »Lindows Børn«, hvormed han for c. 9 Aar siden debuterede, besidder de samme Dyder og Lyder som hans sidst opførte Arbejde. I det sidste Aars Tid synes han oven i Kjøbet at have begyndt paa en Masseproduktion, saa der er kommen meget ufærdigt fra hans Haand.

»Generationer« gjorde ikke Lykke. Forfatteren var altfor holdningsløs til at kunne indtage noget af Partierne for sig. Publikum kunde ikke blive klog paa Tendensen og opgav Ævret; Udførelsen var respektabel. Hr. *Emil Poulsen* gav en karakteristisk Type paa en storreaktionær General, men kunde ikke faa de mange